

Χρήστος Κηπουρός

**Το
μαύρο
κουτί
της
Δημοκρατίας
δημοκρατίας
της
κουτί
ηαηβο
το**

χρήστος κηπουρός

Το μαύρο κουτί της Δημοκρατίας

Copyright 2007,

Χρήστος Κηπουρός
Μαυρομιχάλη 13
Διδυμότειχο
chkpuros@otenet.gr

Εικόνα εξώφυλλου: Σύνθεση συγγραφέα.,

Πηγή: Φωτογραφικό αρχείο ιδίου,

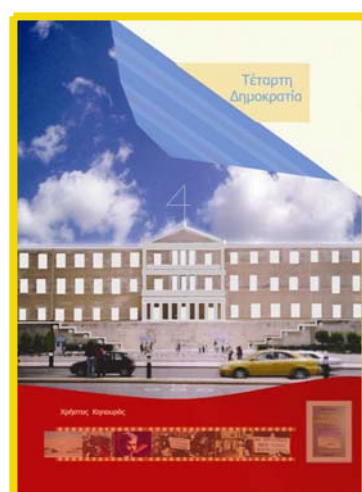
Εικ. οπισθόφυλλου: ο. π.

Πηγή: ο. π.

Θράκη 21 Απριλίου 2007,

Εικόνα Εξώφυλλου,

Εικόνα Οπισθόφυλλου,

Το μαύρο κουτί της Δημοκρατίας

«Αν το γαρ πολύ της αντιπολίτευσης γεννά κάτι, γεννά συμπολίτευση»

X. Κ. 21 / 4 / 2007,

Του πρώην Βουλευτή Έβρου Χρήστου Κηπουρού

Ακόμη και αν δεν υπήρχε, έπρεπε να έχει ανακαλυφθεί προ πολλού. Μιλώ για το πώς μπορεί ένα τηλεοπτικό Μέσο ή Μέσα να συμπολιτεύονται μια Κυβέρνηση, όντας αντικυβερνητικά. Προχωρημένα πράγματα στην, κατά τα άλλα, πιο καθυστερημένη στην Ευρώπη, Πολιτική Ελλάδα, όπου το κατεξοχήν αντιπολιτευτικό Μέσο, το αντιπολιτευτικότερο εκ των αντιπολιτεύσεων, προσφέρει εξ αντικειμένου τις καλές του υπηρεσίες όσο και δώρα προς τους κυβερνώντες, παίζοντας μάλιστα το ρόλο ενός νέου, από μηχανής θεού.

Πως επιτυγχάνεται αυτό; Απλούστατα, διαμέσου υστερικής οπτικής όσο και κριτικής που, όχι και λίγες φορές, φτάνουν στα όρια της πολιτικής προβοκάτσιας. Πρόσφατο παράδειγμα το ναυάγιο της Σαντορίνης, και τα όσα πρόβαλλε και κυρίως τα όσα είπε, που, μεταξύ άλλων, προκάλεσαν και την «εισβολή» του «αγανακτισμένου» υπουργού Εμπορικής Ναυτιλίας στο στούντιο του δελτίου ειδήσεων, πριν αυτός καταγάγει νίκη με 5-0, απέναντι στους δύο παρόντες δημοσιογράφους της, κατά τα άλλα, ναυαρχίδας του Αθηναϊκού τηλεοπτικού στόλου. Ας μην επεκταθώ στα της Πολιτικής Κύπρου. Ας μείνω στα της Ελλαδικής Πολιτικής.

Δεν γνωρίζω τα κίνητρα αυτών οι οποίοι επεξεργάζονται την πολιτική γραμμή στο εν λόγω Μέσο, όπως στα υπόλοιπα συμβατικά καθώς και τα εναλλακτικά Μέσα, παλιές και νέες εφημερίδες, όμως μυρίζουν πάρα πολύ. Όχι τόσο γιατί δεν θα μπορούσε να γίνει πιο μεγάλη ζημιά στην αντιπολίτευση, όσο γιατί δεν θα μπορούσε να δοθεί, εξ αντικειμένου όπως έλεγα, πιο μεγάλη στήριξη στην Κυβέρνηση. Θα μπορούσε μάλιστα κανείς να προσθέσει ότι αν το γαρ πολύ της αντιπολίτευσης γεννά κάτι, γεννά συμπολίτευση.

Ναι μεν πολλοί θα μιλήσουν για αθέμιτα Μέσα και άλλοι θα διαπιστώσουν ότι το γνωστό ως χαζοκούτι δεν είναι και τόσο χαζό. Ότι κινείται επί προδιαγεγραμμένης τροχιάς και ότι αν είναι κάτι είναι μαυροκούτι. Κάποιοι όμως, όπως εγώ, ήδη μιλούν για ένα ακόμη μαύρο κουτί. Το μαύρο κουτί της Δημοκρατίας. Συγκεκριμένα από το ναυάγιο του συνολικού πολιτικού συστήματος. Το ναυάγιο της μεταπολιτευτικής Δημοκρατίας, της γνωστής και ως Τρίτης, που τα αμόρφωτα μεταπολιτευτικά της μορφώματα αντί να της ανάβουν κεριά κάθε επέτειο της 24ης Ιουλίου 1974, όπως γίνεται στα μνημόσυνα, τα σβήνουν, όπως γίνεται στα γενέθλια, όταν δεν λούζονται με τα σαμπουάν των αμφισβητούμενων συνήθως περγαμηνών τους σε κάθε μελανή επέτειο της 21ης Απριλίου 1967, όπως η φετινή, η τεσσαρακοστή.

Τα λέω όλα αυτά γιατί για τους πραγματικούς, και κυρίως τους παραμένοντες εξ εκείνης της περιόδου Αγωνιστές και Δημοκράτες, και κυριότερο για τις διάδοχες γενιές, όχι μόνο δεν λέει ή δεν εμπνέει κάτι η όποια επετειολογία αλλά αντίθετα είναι πλέον πολύ γνωστό το τι εξυπηρετεί και ποιους συγκεκριμένα, η τηλεοπτική της αναπαραγωγή και διαιώνιση. Και ειδικά όταν το ζητούμενο, αντί της επιλεκτικής μνήμης, είναι η ιστορική μνήμη. Όταν δηλαδή πέραν από την ιστορική οπτική χρειάζεται και η ανάλογη δόση μιας επεξεργασμένης όσο και διαρκούς Δημοκρατικής οπτικής. Είναι η μνήμη που ναι μεν έρχεται από μακριά αλλά εκεί που κρίνεται είναι στο να μπορεί να μετεξελλίσσεται σε Πολιτική και Δημοκρατική παιδεία που ψάχνει, βρίσκει και δραστηριοποιείται στο πεδίο των νέων Δημοκρατικών αγώνων. Οι οποίοι με τη σειρά τους, όπως δείχνει και πάλι η ιστορία, αποκτούν κάθε φορά καινούργια περιεχόμενα και μορφές.

Μια από αυτές, κατά τη γνώμη μου, η κύρια, βρίσκεται στο χτίσιμο της Τέταρτης Δημοκρατίας {1} και τη θεσμική της «καθέλκυση». Επειδή όμως οι Κυβερνήσεις, παρά τις διακηρύξεις τους, δεν το κάνουν αυτό, πόσο μάλλον όταν οι διαχρονικές σχέσεις τις οποίες έχουν με τη Δημοκρατία δεν είναι και οι καλύτερες δυνατές, το βάρος, με βάση και την πολιτική παιδεία του πως μπορεί να Κυβερνά κανείς χωρίς να είναι στην Κυβέρνηση, πέφτει στις πλάτες των Αντιπολιτεύσεων. Μόνο που η εξ αυτών υπαρκτή Αξιοματική Αντιπολίτευση αντί, μετά μιας ειλικρινούς αυτοκριτικής, να ανακτήσει τη χαμένη από πολλών ετών Δημοκρατικότητά της {2}, και αντί να διεκδικήσει στη συνέχεια τη θέση του κορυφαίου στο νέο θεσμικό και πολιτικό χορό, αντί δηλαδή να σέρνει το χορό, σέρνεται. Όταν δεν τρέχει πίσω από τα φουστάνια των υψίφωνων τηλεοπτικών πριγκιπισσών ή όταν δεν κρύβεται πίσω από τους ομώνυμους πρίγκιπες και επέκεινα τους εντολείς και τους υποβολείς των τελευταίων, και όχι μόνον.

Σημειώσεις

Σημείωση {1}, Χρ. Κηπουρός, *Τέταρτη Δημοκρατία, Συμβόλαιο με τις Περιφέρειες*, 36η έκδοση. Η εργασία δημοσιεύεται στην ιστοσελίδα του Δημοκριτείου Πανεπιστημίου της Θράκης στην ηλεκτρονική διεύθυνση: <http://alex.eled.duth.gr/kipouros/>

Σημείωση {2}, ο. π., *Η Τέταρτη Δημοκρατία ως αίτημα & «Ξεπεσμένοι Δημοκράτες»*. Βλ. *Μηχανές αναζήτησης. Με την ευκαιρία, ας επιτραπεί να δημοσιοποιηθούν εκ νέου κάποιες επεξεργασμένες προτάσεις από το ίδιο κείμενο:*

...«Αν χρειάζεται να γίνει νέο Συμβόλαιο είναι το Συμβόλαιο με τις Περιφέρειες. Μια κτήση Δημοκρατικότητας που θα συμβαδίζει με το κτίσιμο νέων κοινωνικών πολιτικών όσο και πολιτειακών θεσμών και που πριν από όλα θα εξασφαλίζει την ισοκρατία και την ισοτιμία των Περιφερειών με το Αθηναϊκό κέντρο. Από το Δημοψήφισμα για το Περιφερειακό ζήτημα και τις δύο Τράπεζες ιδεών όσο και νομοσχεδίων -το συλλογικό

Αριστοτέλη και το συλλογικό Δημόκριτο- έως τις δώδεκα αιρετές Περιφέρειες καθώς και την ανά εξάμηνο και εκ περιτροπής εθνική Πολιτιστική Πρωτεύουσα Περιφέρεια.

Εξ ίσου σημαντική με αυτά θα είναι η φυσική παρουσία του Πρωθυπουργού δύο ημέρες την εβδομάδα στις Περιφέρειες. Οι νέες τεχνολογίες και οι τηλεδιασκέψεις θα επιτρέπουν κατά το διάστημα αυτό την αντιμετώπιση των αιφνίδιων προβλημάτων που θα εμφανιστούν στην Πρωτεύουσα. Αντί για τις κατά καιρούς διαφημιζόμενες εξ Αθηνών τηλεδιασκέψεις -παραδείγματος χάρι τις υγειονομικού χαρακτήρα με τα νησιά- να γίνεται το ακριβώς αντίστροφο, με τον Πρόεδρο της Κυβέρνησης να δίνει πρώτος το καλό παράδειγμα σε όλη την υπόλοιπη Αθηναϊκή κρατική πυραμίδα.

Επιπλέον υπάρχει και κάτι άλλο, το πιο σημαντικό, που πέραν των Δημοψηφισμάτων και της Άμεσης Δημοκρατίας, συνιστά μια θεσμική όσο και δημιουργική επιστροφή στην ιστορική ιερότητα της γνωστής Εκκλησίας του Δήμου. Μιλώ για το πέρασμα από την υφιστάμενη Βουλή των Πριγκίπων στη Συνταγματική κατοχύρωση των δύο το πολύ θητειών, των δύο δηλαδή τετραετιών ως τον ανώτατο συνολικό χρόνο παραμονής στο Κοινοβούλιο. Επίσης, στα όποια άλλα αιρετά αξιώματα, εννοείται χωρίς «εισπηδήσεις» -όπως θα έλεγε και η άλλη Εκκλησία- μετά το πέρας της οκταετίας. Και αυτό να ισχύει από το Τοπικό επίπεδο, το Νομαρχιακό και το Περιφερειακό, έως το Κυβερνητικό. Ως γνωστό με τον εν ισχύει Καταστατικό Χάρτη της χώρας, ο ανώτατος χρόνος των δύο θητειών -επί του προκειμένου των δύο πενταετιών- ισχύει μόνο για το θεσμό του Προέδρου της Δημοκρατίας»

Θράκη 21η Απριλίου 2007,

Τέταρτη Δημοκρατία

Χρήστος Κηπουρός

